

Arrest

nr. 184 386 van 27 maart 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 6 oktober 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 september 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 10 maart 2016, in haar hoedanigheid van ascendent van een minderjarig kind met de Franse nationaliteit, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 9 september 2016 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing, die verzoekster op 10 september 2016 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 10/03/2016 werd ingediend door:

Naam: [A.]

Voornamen: [J. M.]

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Rr: [...]

Verblijvende te [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Artikel 40bis§2, 5° van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende: 'Als familielid van een burger van de Unie worden beschouwd: vader of moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40§4, eerste lid 2° voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt.'

Betrokkene kan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 40bis §2,5° van de wet van 15.12.1980 niet bekomen. In het wetsartikel staat expliciet dat de vader of moeder van een EU onderdaan, zoals bedoeld in artikel 40§4, eerste lid, 2° moet betreffen. Concreet wil dit dus zeggen dat betrokkene de EU-minderjarige, ten laste moet hebben en de bestaansmiddelen dus moeten voldoen aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40, §4, eerste lid, 2° en 2de lid van de wet van 15.12.1980. Dit is in casu niet het geval.

Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen nl. Uitzendovereenkomsten bij Logisport NV te Kallo en Holcro NV te Antwerpen en de raadpleging van de databank van de RSZ, Dimona, blijkt dat betrokkene pas sinds zeer recent in een normaal dienstverband is, tevoren was dit enkel als student. Bovendien dient uiteraard opgemerkt te worden dat betrokkene slechts met dagcontracten, in interimverband werkt. Het inkomen dat zij daar tot op heden heeft weten uit te halen, kan niet als stabiel en regelmatig omschreven worden. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene op een vervangingsinkomen zou kunnen terugvallen in de dagen/weken dat ze niet de kans krijgt om te werken. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat de bewijsstukken in aanmerking kunnen worden genomen als het bewijs dat de beschikker over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel. Bij de beoordeling van de bestaansmiddelen moet immers rekening gehouden worden met de aard en regelmaat van die bestaansmiddelen. Kortom, op basis van de huidige bewijzen van de bestaansmiddelen kan niet worden vastgesteld dat de minderjarige het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen uitoefent, waarbij kan voorkomen worden dat de minderjarige ten laste zou vallen van het sociale bijstandstelsel, noch dat betrokkene als ouder het kind 'ten laste' heeft overeenkomstig de bepalingen van art. 40bis, §2, 5° van de wet van 15.12.1980.

Alle andere voorgelegde documenten doen geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene alsnog ook artikel 40bis §2,4° van de wet van 15.12.1980 zou wensen in te roepen, dient opgemerkt te worden dat ook de toepassing van dit wetsartikel niet tot het verblijfsrecht van betrokkene kan leiden. Overeenkomstig dit wetsartikel dient de bloedverwant in opgaande lijn 'ten laste te zijn van de EU burger die wordt vervoegd. Uit het huidige administratieve dossier kan dit echter niet besloten worden. De minderjarige heeft uiteraard zijn vader niet ten laste, noch in het verleden, noch in het heden. Op zich zou dat uiteraard ook niet kunnen, zelfs moest de kleuter vermogend zijn, is het niet aan de kleuter om dit vermogen te beheren en dus bvb een volwassene ten laste te nemen (cfr art 376 BW).

Er werd bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met artikel 8 EVRM, het betrokkene immers vrij zich elders te vestigen alwaar zij legaal kan binnenkomen en verblijven. Mevrouw is immers wel degelijk familielid van een burger van de Unie en kan in die zin zich begeven naar elke lidstaat naar keuzen, voor zover zij daarbij vergezeld is van het minderjarige kind, toch voor zover dat minderjarige kind er aan de verblijfsvoorwaarden voldoet.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Betrokkene is heden nog houder van de A-kaart als studente, zij kan deze voor de resterende geldigheidsduur behouden."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Voorwerp van het beroep

Ter terechtzitting erop gewezen dat zij in haar verzoekschrift weliswaar aangeeft ook een bevel om het grondgebied te verlaten aan te vechten, terwijl de bestreden bijlage 20 enkel een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden inhoudt en geen bevel omvat en een bevel ook niet afzonderlijk bij het verzoekschrift werd gevoegd, erkent verzoekster dat de vermelding van een bevel om het grondgebied te verlaten in het verzoekschrift een materiële vergissing betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het motiveringsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn;

Dat deze laatste uitdrukkelijke zowel formele als materiële motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid volgende motivering verleent (stuk 1):

[...]

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid het verblijf aan verzoekster dan ook weigert, nu de dochter van verzoekster niet zou aantonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk;

Dat artikel 40 bis, §2, 5° van de wet van 15.12.1980 stelt als volgt:

“5° de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt;”

Dat betreffende bepaling verder wordt gespecificeerd als volgt:

“Het in § 2, eerste lid, 5°, bedoelde familielid moet het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind, burger van de Unie, te voorzien, om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidstelsel van het Rijk, en over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt met name rekening gehouden met hun aard en hun regelmaat.”

Dat conform vermelde bepaling het derhalve volstaat om aan navolgende voorwaarden te voldoen:

- Je moet de ouder zijn van een minderjarige Unieburger;*
- Je kind dient ten laste te zijn van jou;*
- Je hebt het hoederecht over het kind;*
- Je beschikt over voldoende bestaansmiddelen;*
- Je moet een ziekteverzekering hebben;*
- Je dient je bij je kind te voegen;*

Dat in casu aan alle voorwaarden is voldaan;

Dat verzoekster inderdaad arbeidsovereenkomsten en loonfiches voorlegde uit tewerkstelling bij Logisport NV en Holcro NV vanaf februari tot heden;

Dat de Gemachtigde van Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid verder niet van oordeel is dat de verworven inkomsten onvoldoende zouden zijn, doch er enkel wordt gesteld dat deze niet stabiel en regelmatig zouden zijn, nu zij voortvloeien uit interim tewerkstelling;

Dat voormelde bepaling nochtans enkel stelt dat verzoekster moet aantonen dat zij thans over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt;

Dat derhalve niet wordt vermeld dat verzoekster dient aan te tonen dat zij zal beschikken over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen op lange termijn;

Dat derhalve ook een tijdelijke tewerkstelling niet uitsluit dat de bestaansmiddelen welke hieruit voortvloeien stabiel, regelmatig en voldoende zijn;

Dat arbeidsovereenkomsten van onbepaalde duur overigens eveneens ten allen tijde kunnen worden opgezegd;

Dat redenering van de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid er dan ook op zou neerkomen dat er een bijkomende voorwaarde zou worden toegevoegd aan artikel 40 bis van de Vreemdelingenwet, met name het hebben van een vast contract, hetgeen uiteraard niet kan;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij het nemen van haar beslissing bovendien alle elementen van het dossier in ogenschouw dient te nemen en te beoordelen, hetgeen in casu overduidelijk is nagelaten;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid de bestreden beslissing dan ook niet zorgvuldig heeft voorbereid daar zij niet beschikte over alle relevante elementen om met kennis van zaken de beslissing te kunnen nemen; (RVV 73 867/II – nr. 65 747);

Dat verzoeker dan ook wel degelijk over voldoende en stabiele bestaansmiddelen beschikt,

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;”.

3.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat de inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie: Cass. 10 januari 1979, Arr. Cass. 1978-79, 522, alsook wat de feitelijke correctheid betreft: RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Verzoekster heeft kennis kunnen nemen van de overwegingen in rechte en in feite die aan deze beslissing ten grondslag liggen en deze kunnen als pertinent en draagkrachtig worden beschouwd. Verzoekster toont enig gebrek in de (formele) motivering niet aan. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht of van de aangehaalde wetsbepalingen wordt niet aangetoond.

3.2.2. Of de wetsbepalingen correct werden toegepast en of uit de feiten de juiste gevolgtrekkingen zijn gemaakt, is geen zaak van formele maar van materiële motivering (RvS 22 maart 2007, nr. 169.299).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster beriep zich tegenover het bestuur op een recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

5° de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt.”

Artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet – waarnaar in voormelde bepaling wordt verwezen – stelt:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij

[...]

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt.”

Het tweede lid van deze wetsbepaling luidt:

“De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.”

Artikel 40bis, § 4 van Vreemdelingenwet bepaalt verder als volgt:

“De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

[...]

Het in § 2, eerste lid, 5°, bedoelde familielid moet het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind, burger van de Unie, te voorzien, om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt met name rekening gehouden met hun aard en hun regelmaat.”

Uit de thans geciteerde wetsbepalingen blijkt dat verzoekster om een recht op gezinshereniging met haar Frans minderjarig kind te kunnen laten gelden op grond van artikel 40bis, §§ 2, eerste lid, 5° en 4 van de Vreemdelingenwet dit kind ten laste moet hebben, daadwerkelijk over het hoederecht moet beschikken en over voldoende bestaansmiddelen moet beschikken om in de eigen behoeften en die van het kind te voorzien teneinde niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk. Zij moet eveneens over een ziektekostenverzekering beschikken die alle risico's in België dekt. Verder moet het minderjarige kind Unieburger zijn zoals bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, en bijgevolg over voldoende bestaansmiddelen beschikken om te voorkomen dat het tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en over een verzekering beschikken die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt.

In casu oordeelt verweerder in de bestreden beslissing in wezen dat op basis van de door verzoekster voorgelegde dagcontracten en loonfiches alsook uit een raadpleging van de databank van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid, Dimona, niet blijkt dat zij beschikt over de vereiste voldoende bestaansmiddelen opdat kan worden aangenomen dat haar minderjarige kind het verblijfsrecht als beschikker over toereikende bestaansmiddelen zou uitoefenen en om te voorkomen dat het kind ten laste zal komen van het sociale bijstandsstelsel. Meer concreet stelt verweerder vast dat verzoekster pas zeer recent in een normaal dienstverband is daar waar zij eerder enkel als student werkte, dat zij slechts met dagcontracten en in interim-verband werkt en dat de inkomsten die zij tot op heden uit deze tewerkstelling heeft gehaald niet als stabiel en regelmatig zijn te beschouwen. In dit verband wordt ook nog opgemerkt dat nergens uit het dossier blijkt dat verzoekster op een vervangingsinkomen zou kunnen terugvallen in de dagen/weken dat ze niet de kans krijgt om te werken.

Verzoekster geeft aan niet akkoord te gaan met de beoordeling dat haar bestaansmiddelen zoals deze blijken uit een interim-tewerkstelling niet als voldoende zijn te beschouwen zoals bedoeld in de aangehaalde wetsbepalingen.

Verzoekster betwist hierbij niet dat haar bestaansmiddelen bestaan uit inkomsten uit een interim-tewerkstelling. In dit verband stelt de Raad vast dat verzoekster ter staving van haar aanvraag enerzijds loonbrieven voorlegde van een dergelijke tewerkstelling op 30 december 2015, van 2 tot en met 8 januari 2016 en op 1 februari 2016 en anderzijds voor maart 2016 9 dagcontracten voorlagen, voor april 2016 2 dagcontracten, voor mei 2016 6 dagcontracten en voor juni 2016 3 dagcontracten. Het administratief dossier bevat verder een uittreksel uit de Dolsis databank inzake alle tewerkstellingen bij

een werkgever van verzoekster tijdens haar verblijf in België. Het merendeel hiervan betrof inderdaad een tewerkstelling in de hoedanigheid van student.

Verzoekster betoogt dat verweerder niet zozeer stelt dat de inkomsten onvoldoende zijn doch wel dat deze niet stabiel en regelmatig zouden zijn omdat zij voortvloeien uit een interim-tewerkstelling. De Raad merkt in dit verband op dat, zoals verzoekster aangeeft, de aangehaalde bepalingen op zich inderdaad niet lijken uit te sluiten dat bestaansmiddelen die afkomstig zijn uit een tijdelijke of interim-tewerkstelling wel degelijk stabiel, toereikend en regelmatig kunnen zijn. De duur van een arbeidscontract is op zich niet doorslaggevend. Evenwel, waar verzoekster de bestreden beslissing zo leest dat hierin niet wordt betwist dat haar huidige bestaansmiddelen haar toelaten in haar behoeften en deze van haar kind te voorzien teneinde te voorkomen dat een beroep moet worden gedaan op de sociale bijstand en de aanvraag louter wordt geweigerd omdat het inkomsten betreft uit een interim-tewerkstelling, gaat zij uit van een onvolledige lezing van deze beslissing en miskent zij zodoende de wezenlijke motieven die aan deze beslissing ten grondslag liggen. In de bestreden beslissing wordt zo niet louter vastgesteld dat de inkomsten afkomstig zijn uit een interim-tewerkstelling, doch ook dat “[h]et inkomen dat zij daar tot op heden heeft weten uit te halen, niet als stabiel en regelmatig [kan] omschreven worden” en “[n]ergens uit het dossier blijkt dat betrokkene op een vervangingsinkomen zou kunnen terugvallen in de dagen/weken dat ze niet de kans krijgt om te werken”. Verweerder besluit alzo niet zozeer tot het instabiel en onregelmatig karakter van de inkomsten onder verwijzing naar de aard van de tewerkstelling, met name interim-arbeid, doch wel door vast te stellen dat de tewerkstelling en de hieruit voortkomende inkomsten niet stabiel en regelmatig waren en verzoekster voorafgaand aan de bestreden beslissing voor verschillende dagen/weken niet de kans kreeg te werken en aldus ook geen inkomen had en evenmin bleek dat zij kon terugvallen op een vervangingsinkomen. De situatie waarin een persoon slechts op onregelmatige tijdstippen de kans krijgt interim-arbeid te verrichten is te onderscheiden van de situatie waarin een persoon gedurende een zekere periode kan aantonen dit op regelmatige en stabiele wijze te doen en alzo in zijn bestaansmiddelen te kunnen voorzien. Door op te merken dat niet blijkt dat verzoekster op een vervangingsinkomen zou kunnen terugvallen in de dagen/weken dat ze niet de kans krijgt om te werken, heeft verweerder ook duidelijk aangegeven dat hij er niet van overtuigd is dat deze inkomsten uit een, volgens verweerder tot op datum van het nemen van de bestreden beslissing onstabiele en onregelmatige, interim-tewerkstelling voldoende zijn om te voorkomen dat zij en haar kind ten laste zullen komen van de sociale bijstand. Nu verzoekster niet kan worden gevolgd in haar betoog als zou haar aanvraag zijn afgewezen louter omdat de bestaansmiddelen voortkomen uit een interim-tewerkstelling, terwijl dit in wezen is omdat de inkomsten uit de (interim-)tewerkstelling tot op datum van het nemen van de bestreden beslissing niet stabiel en regelmatig waren en zij niet aantoonde voor de dagen/weken dat ze niet werkte te kunnen terugvallen op een vervangingsinkomen, kan evenmin worden vastgesteld als zou verweerder in casu een voorwaarde hebben toegevoegd aan de wet in de zin dat een vast contract dient voor te liggen. Er blijkt op zich niet dat het als kennelijk onredelijk, of in strijd met de wet, moet worden beschouwd waar op basis van een onregelmatige interim-tewerkstelling tot op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, waardoor geen stabiele en regelmatige inkomsten blijken en evenmin blijkt dat men voor de dagen/weken dat men niet kan werken kan terugvallen op een vervangingsinkomen, wordt besloten dat een voldoende bewijs van de vereiste bestaansmiddelen die moeten voorkomen dat een minderjarige Unieburger ten laste komt van de sociale bijstand ontbreekt. De geldende wetgeving laat zo immers ook toe dat bij de beoordeling van de vraag of de vereiste voldoende bestaansmiddelen voorliggen rekening kan worden gehouden met de aard en de regelmaat van de inkomsten.

De Raad stelt vast dat verzoekster met haar uiteenzetting niet aannemelijk maakt dat verweerder op basis van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijke onredelijke of onzorgvuldige wijze tot zijn beoordeling is gekomen dat het inkomen dat verzoekster tot op datum van het nemen van de bestreden beslissing verwierf uit een interim-tewerkstelling niet als stabiel en regelmatig was te beschouwen en zij ook niet betwist dat zij niet aantoonde voor de dagen/weken dat ze niet de kans kreeg om te werken te kunnen terugvallen op een vervangingsinkomen.

Verzoeksters betoog dat het volstaat dat zij ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing beschikt over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen en een bijkomende voorwaarde wordt gesteld die niet is voorzien in de wet waar van haar wordt verlangd dat zij ook op lange termijn zou aantonen te zullen beschikken over dergelijke bestaansmiddelen, gaat uit van het uitgangspunt dat zij aantoonde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. In de bestreden beslissing wordt evenwel net aangegeven dat op basis van de op dat ogenblik voorliggende stukken dergelijke bestaansmiddelen niet blijken – nu de inkomsten uit een interim-tewerkstelling tot op datum van de bestreden beslissing niet

stabiel en regelmatig waren en niet bleek dat zij voor de dagen/weken dat ze niet de kans krijgt om te werken kan terugvallen op een vervangingsinkomen – en, zoals reeds werd vastgesteld, brengt verzoekster geen concrete argumenten aan ter weerlegging van deze gedane vaststellingen. Dit betoog kan aldus niet worden aangenomen, nu verzoeksters uitgangspunt geen steun vindt in de bestreden beslissing en zij niet aannemelijk maakt dat verweerder in zijn beslissing ten onrechte niet is uitgegaan van dit door haar thans naar voor gebrachte uitgangspunt.

Daarenboven, en ten overvloede, merkt de Raad in dit verband ook nog op dat het niet kennelijk onredelijk is waar verweerder op een prospectieve manier, na de datum van de indiening van de verblijfsaanvraag in het kader van gezinshereniging, beoordeelt of de betrokkene(n) stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen behoud(t)(en). Het doel van de bestaansmiddelenvereiste bestaat er immers in verweerder in staat te stellen zich ervan te verzekeren dat de betrokkene(n) tijdens het verblijf niet ten laste van de sociale bijstand van de betrokken lidstaat dreig(t)(en) te komen. Een prospectieve beoordeling van de bestaansmiddelenvereiste laat toe om dat mogelijke risico te beoordelen. Bij het onderzoek of is voldaan aan de bestaansmiddelenvereiste, kan dus rekening worden gehouden met een beoordeling van het behoud van deze bestaansmiddelen na de datum van indiening van de verblijfsaanvraag in het kader van gezinshereniging. Het onderzoek moet op individuele basis gebeuren waarbij een zorgvuldige en redelijke beoordeling wordt gemaakt van alle feiten, omstandigheden en belangen. Aldus blijkt nog niet dat een voorwaarde zou worden toegevoegd die niet is voorzien in de wet.

Het betoog van verzoekster vermag de motivering in de bestreden beslissing dat de vereiste voldoende bestaansmiddelen die moeten voorkomen dat de minderjarige Unieburger ten laste komt van de sociale bijstand niet voorliggen nu er sprake is van interim-tewerkstelling, de inkomsten uit deze interim-tewerkstelling tot op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet stabiel en regelmatig waren en niet blijkt dat verzoekster in de dagen/weken dat ze niet de kans krijgt om te werken kan terugvallen op een vervangingsinkomen, niet te weerleggen. Er liggen geen concrete argumenten voor die toelaten vast te stellen dat verweerder hierbij niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot zijn beoordeling is gekomen. Verzoekster toont niet aan dat enig concreet element of gegeven ten onrechte niet in de beoordeling is betrokken.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.2.3. Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS